Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Forberedelser til Pauli anden Missionsrejser.

Men efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas: „Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes det gaar dem."

Ap. G. 15, 36.

Læs Kap. 15, 30—41.

Forhandlingerne i Jerusalem var endt, og saa lod man dem (Paulus og Barnabas og de andre fra Menigheden i Antiokia samt den jerusalemske Menigheds Sendemænd til Menigheden i Antiokia) fare, og de kom ned til Antiokia og forsamlede Mængden og overgav Brevet med Beslutningen af Apostlene og de Ældste og Menigheden i Jerusalem.

Angaaende Brevets Virkning siges blot: „Men da de læste det, bleve de glade over Trøsten." Vi lægger dog Mærke til, at Brødrene i Antiokia synes saaledes uden videre at have taget imod Brevets Indhold som afgørende angaaende den Sag, hvorom der tvistedes, og Afgørelsen var saaledes, at den maatte vække Glæde hos Kristne af hedensk Æt.

Dette, mener vi, hører med til Forberedelserne til Pauli anden Missionsrejse. Thi det var Menigheden i Antiokia, der havde udsendt Paulus og Barnabas, og til den havde de rapporteret, men det rejste Tvistemaal maatte afgøres, før de frimodigt og med Glæde kunde rejse ud anden Gang.

Judas og Silas blev en Tid i Antiokia. Lukas siger, at de ogsaa selv var Profeter, og de opmuntrede Brødrene med megen Tale og styrkede dem. Dette maa yderligere have styrket Forholdet mellem Menigheden i Jerusalem og den i Antiokia, mellem Jødekristne og Hedningekristne.

Det hedder saa videre: „Men da de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til dem, som havde udsendt dem," og saa siges der som Vers 34: „Men Silas besluttede at blive der." Disse Ord mangler i de vigtigste Haandskrifter og er rimeligvis tilføjet som Forklaring til, hvad der siges V. 40, at Paulus udvalgte Silas.

Men Paulus og Barnabas opholdt sig endnu en Tid i Antiokia, hvor de tillige med mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. De havde jo forud for deres første Udsendelse virket som Lærere i Menigheden i Antiokia (Kap. 13, 16), hvad var da naturligere, end at de nu, efter at Striden om Hedningekristnes Forhold til Kristi Menighed var afgjort, atter opholdt sig der en Tid og forkyndte Herrens Ord. Det maatte jo baade virke til Opbyggelse og til at styrke Forholdet mellem denne Modermenighed og dens Udsendinge til Hedningerne.

Saa efter en Tids Forløb — Lukas siger ikke, hvor lang Tid — siger Paulus til Barnabas: „Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i hver By" o. s. v. som anført ovenfor.

Det er Paulus, Opfordringen udgaar fra, dog Barnabas er villig og rede til at følge med.

Men de kom alligevel ikke til at rejse ud sammen. Barnabas vilde nemlig, at de ogsaa skulde tage Johannes Markus (Barnabas's Søskendebarn, Kol. 4, 40) med; men „Paulus holdt for, at de ikke skulde tage den med, som havde forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem til Arbejdet."

Lukas skriver saa videre: „Der blev da en heftig Strid, saa at de skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med sig og sejlede til Kypern. Men Paulus udvalgte Silas og drog ud anbefalet af Brødrene til Herrens Naade.

Der er adskilligt, vi her lægger Mærke til.

For det første dette, at Pauli Tanker med atter at drage ud synes ikke at have naaet længere end til at besøge Brødrene i enhver By, hvor de før havde forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes det gik dem, — altsaa en Visitationsrejse. Men Herrens Tanker med Paulus som Redskab gik meget længere, hvorom vi skal se nærmere længere hen.

Angaaende Striden mellem Paulus og Barnabas lægger vi Mærke til, at den ikke gjaldt Maalet, men kun Midlerne til Maalet, og at Paulus senere omtaler Markus med megen Velvillie som en af sine nærmeste Venner (se Kol. 4, 10 og 2 Tim. 4, 11). Det har saaledes ikke været personlig Uvillie, som laa til Grund for, at Paulus ikke vilde have ham med.

Lukas omtaler saa ikke nærmere, hvad der blev af Barnabas's Virksomhed paa dennes Fødeø Kypern eller for øvrigt. Derfor kan den dog godt have baaret noget Frugt. Men det var Lukas's Plan at forfølge Paulus's Virksomhed, der jo ogsaa blev den, der særlig kom til at sætte Spor og blive til Velsignelse i den store Hedningeverden.

Paulus valgte saa, i Stedet for Barnabas, Silas — hvem han i Jerusalem og paa Rejsen til Antiokia og siden i Antiokia havde lært grundig at kende — til Rejsefælle, og der siges, at de „drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens Naade", saa det blev Paulus og Silas, der herefter blev den antiokienske Menigheds Udsendinge fremfor Barnabas og Markus.

Der siges saa sluttelig i dette Kapitel, at han (Paulus) rejste omkring i Syrien og Kilikien og styrkede Menighederne.

Syrien var jo Landskabet, hvori Antiokia laa, og Kilikien var det tilleasiatiske Landskab, hvor bl. a. Derbe og Lystra laa, de to Byer, som Paulus og Barabas sidst naaede til paa deres første Missionsrejse.

Maaske Paulus valgte denne Route, fordi Barnabas med Markus var rejst til Kypern, den Vej de fulgte paa deres første Rejse.

Men særlig fordi Syrien nævnes, faar man en Forestilling om, at Paulus og Silas, idet de rejste nordpaa fra Antiokia, har besøgt og ved sit Besøg styrket Menigheder langs deres Vej, hvis Stiftelse Lukas ikke har berettet om.

I næste Kap. begynder saa Beretningen i det enkelte om Pauli anden Missionsrejse.

„Om nogen Tørster".

Indtryk fra Kredsmødet i Selma.

Af H. P. Hansen.

Fra alle Egne af Pacific Kreds af den forenede danske ev. luth. Kirke, hvor der findes Danske, ikke mindst fra de omliggende Menigheder var man strømmet sammen til Aarsmødet i Selma.

Det var baade i ydre og indre Betydning skønne Dage.

Efteraarsregnen var endnu ikke begyndt at falde, og Solen gød hver Dag sit gyldne Lys over Vinmarker og Frugthaver, hvor Bladene endnu er grønne, som om Naturen vilde beholde sine Sommerminder, til det nye Foraar om kun faa Maaneder paany melder sit Komme.

Alle glædede sig over den herlige Natur, og denne i Forening med den ny Kirke, som flere af de tilstedeværende saa for første Gang, afgav en saa god og hyggelig Ramme om Kredsmødet, som man kunde ønske sig.

Men var de ydre Rammer indbydende, manglede det heller ikke paa Indhold; der gød sig en Naadens Rigdom, en Velsignelsens Fylde fra den aabne Himmel over disse Mødedage, der for Deltagerne sikkert vil staa som uforglemmelige, og ikke mindre for dem, der for første Gang fik Kraft til at sige helt ja til Jesus og Mod til at bekende hans Navn.

Man forstod, at der var bedet om, at Guds Velsignelse maatte hvile over dette Møde, og at Ordet, der skulde lyde maatte bære Frugt, og Forventningerne herom blev ikke skuffede, de blev opfyldt i rigt Maal til Glæde for Guds Folk.

Der var lyttende Øren baade blandt unge og gamle og modtagelige Hjerter medens det gamle Evangelium om Synd og Naade, som aldrig ældes, den troværdige Tale om Frelse fra Synd og Dom lød med klare og dragende, friske og indtrængende Toner.

De levende Vandstrømme, de gamle Profeter varslede om, randt fra Alteret, de klang med Livets Ord fra Prædikestolen, og de brød sig Vej over Tærskelen ud i den frie Natur, under de grønne Træer, hvor det improvinerede Vækkelsesmøde fandt Sted.

Det var mange og vigtige Spørgsmaal, der blev drøftet, men som altid, hvor Guds Folk samles, kredsede de alle om det største af dem alle, syndige Menneskers Frelse, de levende Vande, der fra Golgatha Høj strømmer med Lægedom ud over den hele Jord.

De strømmede ud fra Paradis Have med den første Forjættelse, der i Verdens Ørk sprang som et Kildevæld med Minder, Menneskelægten aldrig kunde glemme.

Og til Patriarkerne lød Forjættelserne saa rige som Kilderne med de levende Vandstrømme sprang paa Sarons Sletter, hvor Hyrderne sang den gamle Brøndkvad: Væld frem, o Kilde.

Og de levende Vandstrømme randt videre gennem Israels Historie, de randt fra Klippens Side til det tørstende Folk ude i Ørkenen, medens Gud paa Sinaj Bjerg kundgjorde det sin hellige Lov,

De randt fra Davids Palmehytte, da han til Harpens Toner sang om Bækken, der glæder Guds Stad. Og de levende Vandstrømme randt endnu rigere, da Profeten oprullede det herlige Billede af Vældet, der strømmer fra Guds Alter med helsebringende og frugtbargørende Vande til den hele Jord.

Men end rigere skulde de levende Vande rinde da Profetens Billedtale fandt sin Virkeliggørelse, og han fremstod, der kunde sige det prægtige Ord: Om nogen tørster han komme til mig.

Siden da er de levende Vandstrømme fra den evige Naadekilde, der springer paa det hellige Offerbjerg, hvor Korset rejstes, gaaet ud over den hele Jord med Helse til alle Syndere, der tørster efter Frelse.

Det var Tonen om de levende Vandstrømme, om Frelsen fra Død til Liv, om Frugtbargørelsen i Herrens Tjeneste, der lød som en Grundakkord idet, der blev talt og vidnet under Kredsmødet.

Aabningsgudstjenesten.

Kredsmødet aabnedes første Dag med Taler af Past. Thoreby og Kredsformanden Past. A. H. Jensen.

Efter at der var indledet med Bøn og Salmesang: Nu beder vi den Helligaand, Stiftet Guds Søn har paa Jorden et aandeligt Rige— prædikede Past. Thoreby over 1 Kor. 10, 1—13, hvor der tales om, at Guds Folk maa være aarvaagne og føre en alvorlig Kamp mod Synden, hvis de skal naa Forjættelsernes Land.

Derefter talte Formanden i Tilknytning til 5. Mos. 28, 6:

Velsignet skal du være, naar du gaar ind, og velsignet skal du være, naar du gaar ud. — og Filemon 5: Jeg hører om din Kærlighed og Tro, som du har til den Herre Jesus og til alle de hellige

Taleren betonede bl. a., at Guds Folk skulde naa dertil, at de havde Tro til hinanden, Tillid til Guds hellige Børn. Saa vilde man se flere Frugter og Broderskabets skønne Blomst udfolde sig.

Han sluttede med at erklære Kredsmødet aabnet i den treenige Guds Navn og lyse Velsignelsen over Forsamlingen, der havde rejst sig.

Man sang derpaa Salmerne: O stærke Kriste — og : Jeg ved, paa hvem jeg bygger, hvorefter Stedets Præst Past. K. M. Hansen talte i Tilknytning til Herb. 13,8: Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja til evig Tid.

Past. Hansen sluttede med at udtale Haabet om, at Mødet maatte blive til Velsignelse, ikke blot, at de tilrejsende maatte finde Velsignelse men ogsaa sprede Velsignelse i Hjemmene, hvor de kom. Det venter vi af eder; tal til de Folk, I møder om Jesus Kristus, at han maa blive stor iblandt os, og mange Mennesker finde Vej til Korsets Fod."

Eftermiddagsmødet

indlededes af Pastor H. Hansen ud fra Ordet: „Gud vil, at alle Mennesker skal blive frelst og komme til Sandheds Erkendelse," hvorefter Formanden gav Indberetning om Arbejdets Gang inden for Pacific Kreds af den forenede danske ev. luth. Kirke.

Efter at der var afgivet endnu nogle Rapporter og valgt forskellige Udvalg, gik man over til Behandling af Spørgsmaalet om Præsteskolens Flytning til Racine.

Forhandlingen, der indlededes af Past. N. S. Nielsen, var baade livlig og fulgtes med udelt Interesse af de tilstedeværende.

Da der senere vil blive offentliggjort udførligere Referat, saa vel denne Forhandling som af Rapporterne, skal vi her indskrænke os til at meddele, at der var overvejende Stemning for, at Præsteskolen foreløbig bliver, hvor den er, ligesom ogsaa Afstemningen gik i denne Retning.

Paa Mødets anden Dag førtes to Forhandlinger, der fulgtes med stor Interesse. Det første Emne var Fadervorets femte Bøn, der indlededes af Past. Engholm.

Han mindede om, at det er den eneste Bøn, som Jesus forklarer. Den omfatter de to store Ting, Skriften taler om, Synd og Naade, Spørgsmaalet bliver da: hvorledes stiller vi os til denne Bøn, kan vi bede den? At bede den forudsætter Trang, Overbevisning om Synd og Længsel efter Tilgivelsens Naade. Den, der mener, at han ikke behøver at bede denne Bøn, kender ikke sig selv. Der er ogsaa dem, der ikke tør bede denne Bøn.

Taleren pegede paa, at denne Bøn staar i Forbindelse med den forudgaaende Giv os i Dag det daglige Brød, ved Bindeordet „og". Begge Dele er lige nødvendige; at bede om dagligt Brød og Syndernes Forladelse. Jesus forklarer den 5te Bøn ved en Begrænsning, naar han siger: thi forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal eders himmelske Fader heller ikke forlade eder eders Overtrædelser. Det gælder om at faa det tilgivende Sind af Herren.

Den gældbundne Tjener havde ikke Betingelser for at modtage alt det, som kunde forlades Mennesker. Han bad om Barmhjertighed her og lovede senere at ville betale. Han troede, at han kunde. Men der maa bedes: Forbarm dig over mig; thi jeg har intet at betale med.

Taleren sluttede med at henvise til Bjergprædikenen, Matth. 5, for at vise Nødvendigheden af det tilgivende Sind.

Det blev i den følgende Forhandling, hvori mange baade Præster og Lægfolk deltog, fremhævet, at hvis vi vil vente Tilgivelse hos Herren, maa vi selv tilgive, vi maa staa med Brodersind over for hverandre inden for Menigheden, om Herren skal velsigne os. Der kræves, at vi skal tilgive af Hjertet. Det er noget, der ikke gaar saa let, thi det naturlige Menneske vil ikke tilgive. Mange bilder sig ind, at de har tilgivet; men de har alligevel ikke. Den enkelte maa være villig til først at række Haand. Men hvor megen Svig skjuler der sig ikke i det arme Menneskehjerte. Vi maa lære af Herren at tilgive, ham, der ikke kom med Vrede men med Armene fulde af synds forladende Naade. Det ser ofte mørkt og trist ud blandt Guds Børn i denne Henseende. Hvor megen Smerte har det ikke koster at vide: Min Broder er vred paa mig. Vi regner hinanden for lidt. Der er noget af dette: Det er ikke mig, men de andre, der er Synderen. De kender ikke de andres Taarer. Hvorfor da ikke tænke det bedste, saa din Gang til din Modpart kan blive letere. Lad os vogte os for at gaa ud i det uforsonlige Mørke.

Det er i det hele vanskeligt at bede Fadervor, det er ikke blot denne men ogsaa de andre Bønner, dette gælder — hvad er det, der udelukker fra Himlen, og hvad hindrer Guds Rige. Det udelukker fra Himlen, at du ikke forliger dig med din Broder, og du staar i Vejen for, at Guds Frelsesværk kan fremmes. Der er saa lidet af Gudsordets Frugter iblandt os. Der er saa mange Guds Børn, der sætter sig op, man bliver vrede paa hinanden. Der skal en Guds Kraft til stedse at revse det onde. Den gamle Adam vil bagtale, og man bliver let medskyldige, men Resultatet bliver, at Guds Riges Gerning staar stille. Der tales og bedes, men der sker intet. Lad os staa sammen med dem, der vil staa med Herren og ikke frygte Mennesker.

Af den femte Bøn afhænger vor Sjæls Salighed og Fortabelse. Den, der ikke kender sig selv som Anklageren og føler sig som den anklagede, der er bleven Dommer, vil ikke finde Forladelse og ikke leve Livet med Gud. Den første Del af Bønnen maa blive til Liv for os, vi maa have en vaagen Samvittighed, skal vi naa til den sidste Del af Bønnen og faa en øm Samvittighed. Men Guds Ord maa virke begge Dele.

Et Menneske trænger ikke blot til at faa sin Synd udslettet — Frelsen bestaar ikke deri — men og at faa et nyt Hjerte. Skal vi leve det nye Liv, trænger vi til den femte Bøn.

Der trænges til mere Ydmyghed og mere Kærlighed, og vi maa lære bedre under Bøn at bøje os for og lade os tungte af Guds Ord.

Til Eftermiddagsmødet var henlagt Menighedens Emne: Joh. 1, 37, hvor der staar:

Om nogen tørster, han komme til mig og drikke. Den som tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde levende Vandstrømme.

Indlederen Past. A. P. Hansen oprullede Billedet af den gamle Ceremoni, da de festklædte Præster i Procession hentede Vand fra Kilden, der sprang ved Tempelbjergets Fod og bar det i Guldskaaler op i Templet, hvor det blev gydt over Alteret, medens det tørstende Folk søgte at faa det Vand, der randt fra Alteret, at drikke.

Det var vel ikke alle, der fik Del i dette Vand. Men saa er det Herren træder frem for den tørstende Menneskefiskare og raaber: Om nogen tørster, han komme til mig og drikke.

Naar det hedder, at der skal flyde levende Vandstrømme af deres Liv, som tror paa Jesus, maa vi lægge Mærke til, at dette ikke er en Befaling, men en Forjættelse, Herren selv indestaar for. Det er Helligaandens Naadevirkninger, der vil ytre sig paa denne Maade, nemlig som levende Vandstrømme, et Billede, der svarer til Staden paa Bjerget, Verdens Salt m. fl. Vandstrømme betyder Indflydelse, levende og hellig Personlighed, der vil gøre sin aandelige Indflydelse gældende i denne elendige Verden. „Af hans Liv", et Ord, der svarer til, at Indflydelsen er udadtil. Og ledede af Helligaanden skal vi tilegne os de Forjættelser, som Skriften siger, og saaledes blive til Velsignelse for vore Omgivelser.

Det fremhævedes i Forhandlingen, at mange holder mere af Ordet kan men i vor Bibel staar der ofte skal. Herren sagde om Kobberslangen, at naar nogen slangebidt saa paa den, saa skulde han blive helbredet. Det samme er Tilfældet her. Det er ved Troen, at vi modtager Kildens Strømme, men Spørgsmaalet er om vi har drukket; thi da skal der af vort Liv rinde levende Vandstrømme. David siger, at hans Bæger flyder over. Nogle er saa tørre, fordi de ikke modtager nok. Naar vi har modtaget, maa vi ogsaa have noget at meddele og saa skal vi nok faa Indflydelse.

Mere af selve Kilden des mere Kildevæld fra Herren. Det gav sig til Kende hos Paulus, der elskede sine Fjender og i hans Kærlighed til Guds Folk, selv om han revsede deres Synder. Det levende Kildevæld skal strømme fra os i Steden for Hadets og Misundelsens Strøm. Det er bitre Urter, der vokser ved tilsiaaende stinkende Vande. Det er ikke de levende Vandstrømme, der risler og rinder fra hver bekendende Kristen.

Naar vi har faaet Livet fra Herren, maa der udgaa Liv fra os, i vort Liv maa udgaa det, vi har modtaget fra Herren, saa andre kan faa det, i Eje, idet vi viser hen til ham.

Vi skal ikke bevise, at vi er levende. Livet beviser sig selv, det er sit eget Bevis. De levende Vandstrømme maa strømme fra os som gennem en Kanal. Kommer Kilden ind i vore Hjerter, leverer den sin Tilstedeværelse, den renser, hvor den kommer, den er levende, fordi den kommer fra Livskilden selv, og derfor bringer den Liv.

Til Kredsmødets sidste Dag havde der indfundet sig saa mange, som den store Kirke kunde rumme.

Efter at der var holdt Skriftetale ved Past. K. M. Hansen talte Pastor O. R. Olsen i Tilknytning til Dagens Evangelium. Taleren udtalte bl. a.: I Evangeliet tales om en Mand, der troede det Ord, Jesus sagde til ham, og han gik sin Gang i Tro paa det Ord. Kan vi tro, skal vi se Guds Herlighed. I Verden er det omvendt, den vil se Tegn, før den tror. Men kan der vel gives større Tegn end dette, at Guds Søn blev Menneske, døde for vore Synder og stod op af Graven.

Har vi faaet det Ord fra Herren, vi kan tro paa, skal vi leve paa det, saa Verden kan se det, og den har et skarpt Blik.

Den kongelige Tjener troede Herrens Ord, og hans Søn levede. Lever vi i Tro paa Herrens Ord, skal vi ogsaa faa Tegnet at se, vi skal se, de aandelige døde staar op af deres Grave og bliver levende.

Efter Gudstjenesten optoges et Offer, der indbragte $117.00.

Endnu holdtes et stort Eftermiddagsmøde med Taler af Præsterne N. P. J. Nielsen og N. Hansen.

Den første Taler gik ud fra Teksten i Ef. 3, 14. For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for Faderen og fremdrog flere Eksempler fra den hellige Skrift, hvad Mennesker bøjer deres Knæ for.

Der er i vore Dage mange unge Mennesker, der bøjer Knæ for „moving pictures" og mange andre Verdens Ting, men lader deres Plads i Søndagsskole, Sangkor osv. staa tom, og det ender med, at de faar en tom Sjæl og en fredløs Samvittighed.

Men hvornaar skal vi lære at bøje Knæ for Herren. Det kan læres, og Øjeblikket dertil er nu, i Dag er Naadens Tid. Der er Eksempler nok fra den hellige Skrift, der viser at den belejlige Tid og Sted er netop nu. Fortiden er forbi, vi ved ikke hvad Fremtiden vil bringe, vi ejer kun Nutiden.

Hvorfor vil I bøje Knæ for Verden, det bringer Død, bøj Knæ for Herren, det bringer Liv.

Past. N. Hansen talte i Tilknytning til Sakarias's Profeti i Luk. 1, der begynder saaledes: Hvad mon der skal blive af dette Barn? og til 1. Joh. 2, hvor det bl. a. hedder: Jeg skriver til eder I unge, fordi I er stærke, og Guds Ord bliver I eder, og I har overvundet den onde.

Taleren gav en Karakteristik af den dobbelte danske Ungdomsskare her, den der er udvandret, og den, der er født her. Han udkastede derpaa Spørgsmaalet, hvad der skal blive af vor danske Ungdom. Den er vor, den er døbt og købt mer Jesu Blod, og det er vort Maal at faa den ind paa Himmelvejen, saa vi kan sige: Herre, her er jeg, og de Børn, du har givet mig.

De unge vil være store, de tragter efter Kundskaber, Indflydelse og Ejendom, de elsker Verden og er overvunden af det onde, men de, der har overvundet det onde, hader Verden. Saa længe vi elsker Verden, hører vi Verden til, selv om vi ogsaa gaar i Kirke. Det er Hjertet, det er galt med.

De troende unge er stærke, de har Fremtiden i deres Haand, og det er dem, der i de kommende Dage skal gaa ud med Frelsens Evangelium.

Guds Ord bliver i dem. Brugen af Guds Ord er Vejen til at blive bevaret. Og de har overvundet det onde. Der er Sejerskræfter i at overvinde.

Alt hvad Verden byder, forgaar, men ejer vi Jesus, saa ejer vi noget, der bliver til evig Tid. Og har vi fundet vort Livs Lykke i Herren, formaar vi ogsaa at gøre andre lykkelige, vi skal berede Vej for Herren til Hjerterne. Bor kun Guds Aand og Kraft i vore Hjerter, skal det ogsaa kendes i vort Liv.

Taleren sluttede med at give tre gode og prøvede Raad til de ældre i deres Arbejde blandt de unge: at elske dem, være ung med og iblandt dem og at bede for dem.

Før og efter Talerne blev der saa vel af Sangkoret som af flere af de tilrejsende Præster sunget flere Sange, der modtoges med Tak af Tilhørerne.

Men næppe nok var Tonerne fra Korets sidste Sang hendøet, før Sangtoner lød ude under de grønne Træer. De unge flokkedes, de ældre satte sig ned paa Spisetelets Bænke. Og da Sangen var forbi, saa tog en af Præsterne, der ogsaa var kommet til Stede, Ordet, og udkastede paa ny Ordets Garn.

Uden at man egentlig vidste af det, havde man et improvieret Vækkelsesmøde, og den Slags er vist de allerbedste.

Naar den ene Præst i saa Ord havde fremført Guds Ord, og fortalt Træk af sine Erfaringer i Ordets Tjeneste, tog en anden fat, og det varede ikke længe, før de ældre af Menighedens Medlemmer tog Ordet for at aflægge et Vidnesbyrd.

Og Ordets Garn blev ikke blot udkastet, Nettet blev ogsaa draget sammen. Man saa de ældre gaa rundt og tale med de unge og til-

Early Morning Comfort

En hyggelig Frokost er den rette Begyndelse

PERFECTION SMOKELESS OIL HEATER

Sørg for at faa "Perfection Oil."

STANDARD OIL COMPANY (Nebraska) OMAHA

160 Acres godt „Harwood"-Land, 1½ Mil fra Bruno, Pine Co., Minn., (8 Mil nord for Askov). Godt Hus 24x24, med Kælder under det hele, 7 Værelser, Stald for 18 Stykker Kvæg, god boret Brønd, godt Vand, Hønsehus, frugtbærende Æbletræer, Have med Bærfrugter. Skole i samme Section, lige ved Hovedvejen, Telefon, Landpost, skandinavisk Settlement. Pris $40 pr. Acre, $2,500 kontant, Resten paa gode Vilkaar. Skriv efter Liste over andre Ejendomme, til Salgs ved:

D. C. Holst Realty Co., Bruno, Minn.

Vil De købe eller sælge?

Dersom De ønsker at købe, sælge eller bytte Ejendom i By eller paa Land, da føler vi os forvisset om, at vi kan være Dem til Tjeneste. Vi har flere gunstige Anledninger i og omkring ved Blair at byde paa.

Besøg eller tilskriv

Robinson Realty, Blair, Nebr.

Don't Say, "I Want a Box of Matches"

Sig ikke „Giv mig Tændstikker".

Forlang Safe Home Matches, saa faar De det bedste, der kan skaffes for Penge.

Giftfri — Gnistfri — Brudfri — en rigtig Sikkerheds-Tændstik, som kan stryges paa hvad som helst. Officielt inspiceret og anerkendt.

5c. hos alle handlende. Forlang dem ved Navn.

THE DIAMOND MATCH COMPANY.